

nýbrž zkrácení žalující věřitelky právním jednáním dlužnice jakož i v zákoně opodstatněné oprávnění, takovým právním jednáním odporovati a prohlásiti je proti zkráceným za bezúčinná. Odpůrčí nárok jest nezávislým na povaze právního jednání, jemuž se odporuje; jest nerozhodno, zda toto právní jednání jest obchodem, a pro odpůrčí nárok jest příslušným obecný soud, nikoli obchodní senát (srovnej Neumannův »Kommentar«, vydání z roku 1927 str. 136, Bartsch-Pollak, »Konkurs — Ausgleichs-Anfechtungsordnung« stránka 1045, Lehmann, »Kommentar zur Konkurs, Ausgleichs-Anfechtungsordnung«, druhý díl, stránka 228 a první díl str. 348, Ehrenzweig: »Kommentar zur Anfechtungsordnung« stránka 436, 495, rozhodnutí bývalého víd. soudu nález repertoria čís. 238, uveřejněný Gl. U. nová řada čís. 6903, Adler Clemens čís. 3022 a Gl. U. Nová řada čís. 6085). Odpůrčí žaloba byla podána u krajského soudu v Liberci. První ústní líčení o této žalobě ze dne 4. března 1925 jakož i další ústní líčení konalo se před obchodním senátem za přítomnosti dvou soudců a jednoho soudce laika; v tomto složení senátu byl vydán rozsudek soudu první stolice a odvolací soud rozhodoval o něm jako o rozsudku krajského soudu jako obchodního senátu. Rozsudek soudu prvního je zmatečným podle ustanovení § 477 čís. 2 c. ř. s., poněvadž rozhodující soud nebyl podle předpisu obsazen třemi soudci z povolání (§ 7 první odstavec j. n.). Rozsudek ten i řízení jemu předcházející, pokud se ho účastnil soudce laik, jest zmatečným. Obchodní senát, nejsa k tomu oprávněn, vztáhl věc, příslušející na obecný soud, na sebe, ačkoliv žalobce nevznesl žalobu na krajský soud jako obchodní senát. Soud odvolací měl proto pro tuto zmatečnost rozsudek prvního soudu i s předchozím zmatečným jednáním podle §§ 471 čís. 7 a 473, 477 čís. 2, 478 odstavec třetí c. ř. s. zrušiti a další zaříditi. Ano se tak nestalo, muselo býti rozhodnuto soudem dovolacím podle posledního odstavce § 510 c. ř. s., jak se stalo.

Čís. 9209.

Služební požitky státních zaměstnanců.

Kdo nesložil předepsanou druhou státní zkoušku ze strojního inženýrství a neměl dvouleté ucelené vysokoškolské vzdělání, třebaš měl osm semestrů na technice a třebaš byl na ní docentem, může býti zařazen jen do skupiny s ukončeným středoškolským vzděláním.

Na zvláštní mimořádné odměny podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a m. neměli státní zaměstnanci právního nároku.

Smluvnímu úředníku ministerstva financí nemohl nikdy vzejíti nárok na odměnu stejnou s pragmatikálními úředníky, nýbrž v nejpriznivějším případě na odměnu podle odst. III. pravidel pro zaměstnance, podřízené ministerstvu financí, byl-li co do výše požitků a místního přídavku smlouvou zvláště výslovně postaven na roveň pragmatikálním úředníkům.

Smluvní úředník, jemuž tato parita nebyla smlouvou výslovně přiznána, nemá nárok ani na přednostenský přídavek.

(Rozh. ze dne 26. září 1929, Rv I 1390/28.)

Žalobce, docent techniky a smluvní odborný revisní znalec a přednosta revisní komise ministerstva financí, domáhal se na čl. státu uznání správného výpočtu a výše smluvních služebních požitků na základě smluvené obdoby podle platového zákona pro státní zaměstnance čis. 103 z roku 1926 a budoucího, pravidelného plnění jich, jakož i doplacení rozdílů, zadrželých a splatných do právoplatnosti rozsudku Kč 19.800, Kč 12.000, Kč 8.000 a navrhl, by čl. stát byl uznán povinným doplatiti žalobci hotově zažalované částky zadržovaných rozdílů smluvních služebních platových požitků, splatných z doby až do podání žaloby s příslušnými zákonnými úroky: A) Rozdíly roční mezi platy, jednak mezi běžným měsíčním platem podle zaručené plné obdoby, správně vypočítaným ročně na 45.000 Kč a mezi platem v konečném napadeném vyřízení chybně vypočteném ročně jen na 31.800 Kč, tedy rozdíl každoročně méně o 13.200 Kč, tudíž po dobu od platnosti nové zákonné úpravy, t. j. ode dne 1. ledna 1926 do 1. ledna 1927 neboli za rok 1926 a dále za prvé pololetí (6 měsíců) roku 1927, celkem rozdíl za 1½ roku 19.800 Kč. B) Schodky z důvodu »přednostenského přídavku« každoročně méně o 3.000 Kč zadržované ode dne 1. července 1923 až do konce června 1927, neboli za 4 roky, tudíž celkem splatný rozdíl 12.000 Kč s 5% ním úrokem z prodlení ode dne 2. července 1923 až do zaplacení. C) Zadržované nároky z důvodu t. zv. odměn mimořádných za rok 1924 a 1925 po 5.000 Kč, celkem 10.000 Kč, z toho po srážce dne 1. června 1926 dodatečně poukázané a vyplacené mimořádné odměny částečně 1.200 Kč přiznané za rok 1925 vyřízením z 1. června 1926 34.148/25, tudíž v odepřeném zbytku 8.000 Kč. II. by pro budoucnost soudem bylo zjištěno, a přiznáno žalobci právo na zažalované zařazení do platové stupnice státních úředníků VI. hodn. třídy IV. stupně, tudíž podle toho na tyto v žalobě vypočítané a žádané služební požitky podle zaručené smlouvou obdoby vždy zcela obdobně podle dočasného platového zákona, nebo platného stavu pro státní úředníky a to za platnosti dnešního zákonného stavu a nového, dnes platného platového zákona ze dne 24. června 1926, čis. 103 sb. z. a n. ve výši: u běžného měsíčního platu ročně 45.000 Kč s přednostenským přídavkem ročně 3.000 Kč, by byla žalovaná strana uznána povinnou to uznati a žalujícímu podle toho tyto služební požitky poukazovati a dáti vypláceti pod následky prodlení a exekuce. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobce domáhá se těchto nároků: 1. cítí se stíženým výměrem ministerstva financí revisního odboru ze dne 10. listopadu 1926, jímž byl žalobce převeden, jeho plat upraven podle zákona platového ze dne 24. června 1926, čis. 103 sb. z. a n., z toho vyvozuje žalobní návrhy I. A. a II., 2. cítí se stíženým, že mu od 1. června 1923 nebyl vyplacen t. zv. přednostenský přídavek, a z toho vyvozuje žalobní nároky I. B. a z části i II., 3. cítí se stíženým tím, že mu ministerstvo financí odepřelo vyplatiti mimořádné odměny podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čis. 289 sb. z. a n. ve výši jím žádané, vyplativši mu jen Kč 1.200 a z toho vyvozuje žalobní návrh I. C. Soud vzal za prokázáno ad 1., že při převádění žalobce do služebních tříd podle nového platového

zákona vycházel příslušný úřad z těchto hledisek: 1. rozhodujícím datem byl 1. leden 1926, kdy vešel nový platový zákon v platnost, 2. při převodu bylo rozhodujícím, do které hodnostní třídy podle starého platového zákona byl ten který úředník v den 1. ledna 1926 skutečně jmenován, po případě 3. jaká doba byla podle starého platového zákona nutnou podle časového postupu k dosažení požitků, které převáděný měl v den 1. ledna 1926, 3. že u žalobce, hledíc k jeho vzdělání, kterým nesporně jest: absolvovaná technika, osm semestrů strojího inženýrství s první státní zkouškou, kterou lze složit až po absolvování čtyř semestrů, bylo vzato za základ přeřazení, že by podle starého platového zákona náležel do skupiny C, dle nového platového zákona do skupiny II. § 4 odst. (1) toho zákona, 4. že u žalobce při převodu do nového platového zákona nebylo vzato za základ, že byl jmenován do VI. třídy hodnostní, jelikož do ní jmenován nebyl, nýbrž, že měl podle smlouvy ze dne 31. května 1923 plat 28.800 Kč, který se rovnal platu 4. stupnice VI. třídy hodnostní podle starého platového zákona, 5. že, ač úředníci nebyli zařadováni podle nového platového zákona, u žalobce byla učiněna výminka, hledíc k tomu, že ve smlouvě bylo ujednáno, že každá změna služebních požitků pragmatikálních státních úředníků má za následek obdobnou úměrnou změnu jeho smluvních požitků, 6. že ministerstvo financí (jeho odbor VII/21) plnilo tento závazek tím, že uvážilo, že u bývalé skupiny C bylo podle časového postupu lze dosáhnouti nejvýše služebních požitků 4. stupně VII. hodnostní = I. stupni VI. tř. hodnostní, k čemuž bylo zapotřebí 34 roků započítatelné služby, že dále bylo vzato v úvahu, že žalobce měl smluvní plat 4. stupně VI. hodnostní třídy, k čemuž bylo zapotřebí 1. stupně VI. třídy tří trienálek, t. j. 9 let, což připočteno k hořením 34 letům činí 43 leta, že dále, poněvadž žalobce měl tento plat již od 1. června 1923, tedy v době vejítí v platnost nového platového zákona (1. ledna 1926) již 2 leta, 6 měsíců připočtena k hořením 43 letům ještě tato doba, takže fiktivní služební doba vzatá za základ převedení žalobce do nového platového zákona činila 45 let 2 měsíce. 7. že dále vzato v úvahu, že podle nového platového zákona zapotřebí k dosažení stupnice 7. stupně F, § 11 s pěti náslužními přídávky 33 let (§ 15 nového platového zákona, to jest k postupu ze stupně a do stupně f $6 \times 3 = 18$ let náslužních přídávků $5 \times 3 = 15$ let), že však žalobce měl dle řečeného fiktivních 45 a 6 měsíců, že mu proto vyměřen plat stupnicí 7. stupeň f 18.000 Kč, 1.500 Kč, tedy 7.500 Kč, celkem 25.500 Kč. Jelikož žalobci vybývalo ještě nad 33 let 12 let a 6 měsíců, tedy doba delší tří let v posledním náslužném přídávku, bylo mu podle § 164 odst. (2) poslední věta ještě služné zvýšeno o jeden náslužní přírůstek 1.500 Kč, tedy na 27.000 Kč, k čemuž přistoupilo činovné podle § 12 toho zákona (platová stupnice 7. skupina míst a) 4.800 Kč, takže celkový plat žalobci stanoven na 31.800 Kč ročně, jak žalobce v žalobě uvádí. Tato úprava platu odpovídá úplně příslušným ustanovením platového zákona, zejména §§ 167 a 168, předpokládajíc arciť, že žalobce podle svého školního vzdělání náleží do skupiny C podle starého platového zákona resp. skupiny II.

§ 4 nového platového zákona. Žalobce nenapadá toto zařazení, tvrdě, že má kratší než čtyřleté ale dvouleté ucelené vysokoškolské vzdělání ukončené úspěšným výkonem státní zkoušky na vysoké škole. Soud však není toho názoru, neboť inženýrství na technice vyžaduje absolvování osmi semestrů a složení dvou státních zkoušek a jest proto absolvování osmi semestrů a složení jen jedné státní zkoušky pokládati za vysokoškolské vzdělání kusé, nikoli ucelené (jako absolvování právnické fakulty a první státní zkoušky). Má proto soud za to, že žalobci nepřísluší zařazení do vyšší třídy než třídy C podle starého a třídy II. podle nového platového zákona a jelikož se žalobci, jak shora vyloženo, při přeřazení podle nového platového zákona dostalo všeho, co mu jako příslušníku těchto tříd přináleží, byl návrh žalobní pod 1. uvedený zamítnut. Ad 2. Ohledně přednostenského přídatku vzal soud za prokázáno, že od února 1923 nebyl žalobce přednostou revisní komise, nýbrž přednostou oddělení pro kontrolu správného užívání směrnic pro dávku z majetku, že ve smlouvě jest sice uvedeno, že žalobce zůstává na dále ve funkci odborného znalce a přednosty revisní komise, ale že ponechání těch funkcí mělo jen význam pro vystavení revisní legitimace pro žalobce jako průkazu proti revidovaným firmám pro případ, že by jako vedoucí onoho oddělení musel si získati potřebné informace u některého podniku vyhlédnutého za vzor pro sestavení dotyčných směrnic, nebo musel provést revisi, že dále dne 15. února 1927 byl vydán ministerstvem financí oběžník, v němž vzhledem k § 196 bod I. nového platového zákona vyplácení přídatku přednosty revisní komise bylo odvoláno, že žalobci byla až do 1. června 1923 vyplácena odměna jako přednostovi revisní komise, ač tuto funkci od února 1923 nekonal, že od 1. června 1923 byl tento přednostenský přírůbek 250 Kč měsíčně k žádosti žalobce změněn na odměnu 350 Kč měsíčně za mimořádnou práci přes čas, kterou žalobce konal jako vedoucí onoho oddělení, že odměny přednostenské dostávají i přednostové oddělení ministerstva financí i přednostové revisních komisí jako odměnu za předpokládanou mimořádnou práci přes čas a že, kdyby se ministerstvo dozvědělo, že přednostové tyto práce nekonají, byly by jim ihned odňaty tyto přídatky s odvoláním jmenování přednosty, že dále do platu Kč 28.800 smlouveného se žalobcem smlouvou ze dne 31. května 1923 byl již zakalkulován přírůbek žalobci jako přednosty revisní komise, že však později mu přiznána odměna Kč 350.— měsíčně za mimořádné práce jako přednosty revisního odboru, že tato odměna ode dne platnosti nového platového zákona se vyplácí jen za práce přes čas skutečně konané, tedy ne v době dovolené nebo nemoci, že někdy na podzim roku 1927 prohlásil žalobce, že odpoledne nebude choditi do kanceláře, že se mu proto odměna 350 Kč od té doby nevyplácí, že, kdyby žalobce po svém jmenování přednostou onoho oddělení byl zastával funkci přednosty revisní komise, byl by dostal přírůbek 250 Kč měsíčně jako takový, ale že by mu byl zastaven přírůbek 350 Kč měsíčně jako přednostovi onoho oddělení za odpolední práce, že od té doby, co žalobci tento přírůbek byl zastaven, poněvadž nechodí odpoledne do kanceláře, když někdy vyjíždí ven jako před-

nosta revisní komise, aby si získal informace pro sestavení směrnic, neb, aby prozkoumal na místě samém správy revisní komise, mu za tyto dny se vyplácí přídavek jako přednostovi revisní komise. Soud důsledkem shora prokázaných okolností neuznal požadavek žalobce na náhradu přednostenského přídavku od 1. července 1923 za odůvodněný, neboť žalobce bral v té době ještě vyšší přídavek než žádá 3.000 Kč ročně, t. j. 350 Kč měsíčně, ovšem za vícepráce, ale také přídavek, kterého se domáhá z titulu předsednictví revisní komise, byl jen přídavek za vícepráce a v kritické době žalobce nepracoval trvale jako předseda revisní komise a, konal-li někdy až do podzimu 1927 tyto práce, byl odměněn vyšší odměnou, než která mu příslušela (250 Kč měsíčně), t. j. 350 Kč měsíčně jako přednosta hořeního oddělení za vícepráce, které nekonal ve dny, kdy jako přednosta revisní komise byl mimo ústřednu (ministerstva financí) a nemůže žádati za jednu vícepráci dvojí odměnu. Ad 3. Co se tkne odměn mimořádných podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a n. soud uvážil, že zákon ten je jen t. zv. zákonem rámcovým (zmocňovacím), kterým byla vláda zmocněna vyplatiti zaměstnancům ještě mimořádné odměny. Soud vzal proto za prokázano, že na základě toho zákona byly vydány mimořádné směrnice, kterými zaměstnancům skupiny A a B přiznána odměna ve výši 30—10% služného, zaměstnancům pragmatikálním skupin ostatních ve výši 20% místního přídavku. Ohledně smluvních úředníků ustanovují směrnice, že se na ně hoření ustanovení vztahují, pak-li ve smlouvě jsou co do výše požitků vůbec a místního přídavku zvláště výslovně na roveň postaveni úředníkům pragmatikálním. Jelikož ve smlouvě ze dne 31. května 1923 nemluví se nikde o tom, že žalobce byl co do výše požitků vůbec a místního přídavku zvláště výslovně na roveň postaven úředníkům pragmatikálním, nepřísluší mu nárok na shora zmíněné mimořádné odměny a byl proto i tento žalobcův nárok zamítnut. O d v o l a c í s o u d vyhověl částečně odvolání žalobce a změnil napadený rozsudek v odstavci I. písmeno A a v odstavci II. potud, že uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci na rozdíl mezi služebními požitky jemu příslušejícími ročních 44.040 Kč a platem jemu poukázaným ročních 31.800 Kč za dobu od 1. ledna 1926 do 30. června 1927 18.360 Kč. D ů v o d y: Pro rozhodnutí sporu jest v první řadě směrným výklad smlouvy ze dne 31. května 1923, zvláště obsah jejího ustanovení, že »každá změna služebních požitků pragmatikálních státních úředníků má za následek úměrnou změnu smluvních požitků žalobcových« a vztah tohoto ustanovení k novému platovému zákonu ze dne 24. července 1926, čís. 103 sb. z. a n. Zdůrazniti jest, že jde o smlouvu, tedy o poměr soukromoprávní a že na výklad smlouvy užití jest vykládacích pravidel občanského zákona. Podle § 914 téhož zákona nemá se při výkladu smluv lpěti na slovním doslovu výrazu, nýbrž vyšetřiti úmysl stran a rozuměti jest smlouvě tak, jak žádá obyčej poctivého obchodu. S tohoto hlediska smlouvu posuzuje, odvolací soud má za to, že smlouvou tou měly býti žalobci pro případ změny požitků pragmatikálních úředníků zajištěny požitky úměrně změněným požitkům pro úředníky druhu žalobcova, je-

jichž pragmatikální požitky v době smlouvy, t. j. 31. května 1923 odpovídaly smluvním požitkům žalobcovým. Není sporu, že to byly tehdy požitky VI. hodnostní třídy 4. stupně a že činily 29.035 Kč 20 h, takže žalobcovy smluvní požitky byly o nepatrný peníz 235·20 Kč ročně menší. Smlouva aplikována býti má na nový platový zákon ze dne 24. července 1926, čís. 103 sb. z. a n.; při tom vznikají dvě otázky, jež třeba zodpovědět. Nový platový zákon opustil základnu, na které byly vybudovány předpisy o dřívějších požitcích státních úředníků a postavil je na novou basi. Kdežto dříve rozhodnými byly pro výši hodnostní třídy a v jednotlivých hodnostních třídách stupnice a bylo lhostejno, zda se postup do platů vyšší hodnostní třídy stal časovým postupem či jmenováním a do které kategorie úředník s platy téže hodnostní třídy byl podle svého předběžného vzdělání zařaden, pro převedení do nového platového zákona rozhodnou jest jednak kategorie úřednictva podle předchozího vzdělání jednak jeho jmenování do hodnostní třídy, nikoli jen dosažení platů vyšších hodnostních tříd časovým postupem. Dvě otázky shora zmíněné jest řešiti podle toho, podle které kategorie úřednické sluší žalobce posuzovati a které datum vzítí jest za rovnocenné se jmenováním. Pokud jde o prvou otázku, nelze přisvědčiti žalobci, že má býti posuzován jako úředník kategorie A s úplným vysokoškolským vzděláním. Žalobce nesložil předepsanou druhou státní zkoušku ze strojního inženýrství a nemá čtyřleté vysokoškolské vzdělání, ukončené úspěšným výkonem státní zkoušky, třebaže absolvoval osm semestrů na technice; studium jeho není ani dvouletým uceleným vysokoškolským vzděláním, ježto pro strojní inženýry předepsáno jest studium čtyřleté se dvěma státními zkouškami. Nutno tedy zařaditi žalobce do kategorie s ukončeným středoškolským vzděláním, t. j. do dřívější kategorie C podle § 52 služební pragmatiky ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. z., neboli kategorie II. podle § 4 zákona platového ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. Na tom nic nemění, že žalobce jest docentem na vysoké škole technické, že má značné odborné vědomosti a že vykazuje velmi úspěšnou úřední činnost, ježto tyto okolnosti podle zákona pro zařazení do úřednických kategorií nejsou směrodatnými. Ani se stanoviska smlouvy služební nelze dovoditi, že žalobce má býti aspoň pro výpočet platu posuzován podle bývalé kategorie A; ze smlouvy nelze nic takového dovoditi, ježto v tom směru nemá ujednání; rozhodnou pak jest pro výklad smlouva sama jako konečný výsledek jednání. Okolnosti smlouvě předcházející a žalobcem tvrzené, totiž že žalobce činil podmínkou, by byl jmenován s platem VI. hodn. třídy 3. stupně, nestačí k úsudku, že žalovaná strana s touto podmínkou souhlasila, ježto na tento souhlas nelze ani podle § 863 obč. zák. souditi z výše smluvního služného, třebaže dosahovalo služné úředníků VI. hodnostní třídy čtvrtého stupně, ani do této třídy mohli býti jmenováni i úředníci kategorie C. To tím méně, ana ministerská rada, jak vyplývá z přiložených spisů ministerstva financí, zamítla návrh, by žalobce byl jmenován pragmatikálním úředníkem skupiny A do VII. hodnostní třídy, kterýžto návrh předcházel smlouvu ze dne 31. května 1923. Přisvědčiti však jest za-

lobcovu mínění, že při jeho převodu do nového platu jest vycházeti s toho hlediska, jakoby šlo o úředníka, který byl jmenován 31. května 1923 do hodnostní třídy VI. a to z těchto úvah. Při smluvních úřednících není vůbec jmenování jako u pragmatikálních úředníků; jmenování nahrazuje tu smlouva; tato zakládá pro smluvního úředníka služební poměr a jest pramenem práv a povinností, jako jest jím u úředníka pragmatikálního jmenování; smlouva jeví se tedy obdobným útvarem jmenování, zvláště když u žalobce podle smlouvy jest časový postup do vyšších platových stupnic vyloučen, ježto na celou smluvní dobu pěti let bylo smlouveno stejné služné; kdyby smlouva neměla býti považována za obdobný útvar jmenování, scházel by tu vůbec podklad pro obdobné použití nového platového zákona na úpravu služebních požitků žalobcových, což by však odporovalo smlouvě. Vycházeti, jako to činí žalovaná, při úpravě platů z fikce, jakoby žalobce byl jmenován do IX. hodnostní třídy a dospěl k platu 28.800 Kč časovým postupem, nelze, poněvadž pro to není podkladu, neboť žalobce do IX. hodn. třídy nebyl jmenován, jako nebyl jmenován do třídy VI. a nebylo ani smlouvy, podle níž se mu plat vyměřil podle IX. hodn. třídy a zaručil další postup časový; naproti tomu byl mu dekretem ministerstva financí ze dne 20. srpna 1920 vyměřen roční plat odpovídající VII. hodnostní třídě druhý stupeň se zajištěním postupu do platu vyšších stupnic této třídy i k vyšším třídám hodnostním a dekretem ze dne 11. listopadu 1920 k žádosti žalobcově poukázán mu plat podle VII. hodnostní třídy druhý stupeň. Od doby prvního z těchto dekretů ke druhému a odtud ke smlouvě neuplynula doba potřebná pro postoupení časovým postupem do platu odpovídajícího přibližně VI. hodnostní třídě čtvrtý stupeň. Za tohoto stavu vycházeti z fikce jmenování do IX. hodnostní třídy a jen časového dalšího postupu s vyloučením dalšího jmenování do vyšších hodnostních tříd, přičilo by se zajisté smluvní poctivosti a víře a výkladu smlouvy podle § 914 obč. zák. Důsledkem toho však pro stanovení nového platu žalobcova od 1. ledna 1926 jest, že žalobci přísluší na základě smlouvy plat obdobný platu, jaký by podle nového platového zákona příslušel úředníku skupiny C jmenovanému do VI. hodnostní třídy. Plat ten vyměřiti jest podle §§ 11, 12, 172 a 197 zákona platového ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. na služném penízem 39.000 Kč a na činovném penízem 5.400 Kč ročně, tedy celkem penízem 44.400 Kč. Tento plat však plně žalobci přiznati nelze, nýbrž jen poměrnou jeho část, a to v tom poměru, v jakém byl smluvní plat žalobcův 28.800 Kč ke skutečnému platu pragmatikálního úředníka VI. hodn. třídy čtvrtého stupně ve výši 29.035 Kč 20 h. Poměr ten vyjadřuje úměra $28.800 : 29.035 \cdot 20 = x : 44.400$ Kč, což činí ročně peníz 44.040 Kč 64 h, kterýž zaokrouhlen na číslo dělitelné dvanácti 44.040 Kč; peníz ten jeví se tedy ročním platem žalobcovým a jest o 12.240 Kč ročně větší než plat žalobci žalovanou stranou vyměřený, měsíčně o 1.020 Kč. Peníz ten byl tedy žalobci přisouzen se zákonnými 5% úroky, jež však vzhledem k tomu, že zákon platový vydán byl teprve 7. července 1926, třeba s účinkem od 1. ledna 1926, byly přisouzeny teprve od 1. dne měsíce

následujícího po vydání zákona, t. j. od 1. srpna 1926, ježto tímto dnem nastala teprve splatnost, an dle smlouvy žalobcův plat jest splatný vždy prvního dne v měsíci.

Pokud jde o přednostenský přídavek, odvolací soud nemá za oprávněnou výtku, že soud první stolice nepřipustil důkaz spisy ministerstva financí a neprovedl připuštěný již důkaz svědky o tom, že přednostenský přídavek nebyl zakalkulován do smluvního služného 28.800 Kč. Soud první stolice provedl důkaz spisy ministerstva financí, z nichž jest patrno a se zjišťuje, že při stanovení smluvního platu 28.800 Kč počítalo se s tím, že peněz ten přesahuje přes 4.000 Kč plat, který do té doby žalobce požíval, čítaje v to i osobní přídavek do té doby mu vyplácený. Any spisy k tomuto zjištění dostačují, nebylo třeba prováděti další důkazy svědky.

Pokud jde o odměny za léta 1924 a 1925 podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a n., soud odvolací nemá žalobcův nárok odůvodněným. Žalobce opírá tento nárok rovněž o smlouvu ze dne 31. května 1923, podle které změna služebních požitků pragmatikálních státních úředníků má za následek obdobnou úměrnou změnu těchto smluvních požitků. Jde o to, zda zmíněné odměny zahrnouti lze ve smyslu této smluvní změny požitků. Soud odvolací má za to, že při použití vykládacího pravidla § 914 obč. zák. citovanému ustanovení sluší rozuměti tak, že strany při smlouvě pod pojmem požitky měly na mysli takové požitky, na které pragmatikálním úředníkům vzejde právní a zákonný nárok, a to všem úředníkům nezávislý na volném uvážení vlády ani co do přiznání ani co do výše. Takový nárok ze zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a n. nevzešel. Přiznání i výše odměny byla závislou na volném uvážení vlády; táž také, jak vyplývá z pravidel pro výplatu odměn za rok 1924, přiznala ji pro tento rok jen části úřednictva, vyloučivši část s kvalifikací nevyhovující. Žalovaný odměny smlouvou zajištěny neměl. Když pak odměny ty nelze zahrnouti pod pojem požitků shora zmíněné povahy, nenastal při nich smluvní žalobcův případ změny požitků pragmatikálních a nelze ze smlouvy nárok žalobní na odměny vyvoditi. Žalobce nemůže odůvodniti nárok na odměnu za rok 1924 ani z pravidel pro jejich výplatu, ježto dle odst. IV. pravidel těch byly odměny ty přiznány smluvním úředníkům jen, »jsou-li ve smlouvě co do výše požitků vůbec a místního přídavku zvláště výslovně na roveň postaveni úředníkům pragmatikálním«; toho u žalobce není, poněvadž smlouva takovéhoho »výslovného ustanovení o místním přídavku zvláště« neobsahuje. Pro rok 1925 žalobce odměnu již dostal ve výši 20% místního přídavku; tím byl jeho nárok, kdyby mu byl i po zákonu a smlouvě příslušel, uspokojen; na vyšší odměnu podle pravidel pro odměny na rok 1925 nárok neměl, ježto není, jak shora již ukázáno, úředníkem se vzděláním vysokoškolským (odst. III. pravidel). Není tedy ve příčině odměn odůvodněna výtku nesprávného právního posouzení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu.

D ů v o d y:

Dovolání, opírajíc se o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., neprovádí je samostatně, nýbrž především napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) podle jednotlivých žalobních nároků. Výtku, že žalobce byl v napadeném rozsudku nesprávně při převodu do nového platu ve smyslu platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. posuzován podle obdoby státního úředníka pragmatikálního s k u p i n y C (§ 52 čtvrtý odstavec služeb. pragm. ze dne 25. ledna 1914), není důvodná, neboť bylo zjištěno, že žalobce neprokázal, že jeho vysokoškolská studia strojního inženýrství byla ukončena úspěšným výkonem předepsaných státních zkoušek, ježto nevykonal druhou státní zkoušku, k ukončení těchto studií předepsanou. Napadený rozsudek správně doličil, že žalobcovo neúplné vysokoškolské vzdělání nevyhovuje nejen podmínkám vzdělání, v § 4 plat. zák. stanoveným pro státní zaměstnance služební třídy I b), avšak ani podmínkám třídy I c), ježto jeho studia vysokoškolská nevykazují ani dvouletého uceleného a řádně ukončeného vysokoškolského vzdělání. Byl proto žalobce správně při převodu do nového platu posuzován obdobně jako státní zaměstnanec, vykazující absolvování střední školy — t. j. jako pragmatikální zaměstnanec skupiny C —, odpovídající služební třídě II .plat. zák. (§ 4 plat. zák.) a stačí v tomto směru odkázati k bezvadným důvodům napadeného rozsudku. Služební poměr a služební požitky byly žalobci jako smluvnímu úředníku upraveny naposled služební smlouvou ze dne 31. května 1923 a tato smlouva jest rozhodnou při posuzování práv a nároků žalobcových, o něž ve sporu běží. V ní však žalobce nebyl postaven obdobně na roveň státním zaměstnancům bývalé skupiny A) s úplným středo- a vysokoškolským vzděláním (§ 52 služ. pragm.), nýbrž byl mu jen v odst. 3 přiznán nárok na celkový roční plat 28.800 Kč na pět roků s výhradou, že změna služebních požitků pragmatikálních státních úředníků má za následek obdobnou úměrnou změnu i těchto jeho smluvních požitků. Nemůže tedy žalobce při převodu do nových požitků, podle obdoby platového zákona, dosíci výhody, která mu smlouvou propůjčena nebyla, by totiž byl posuzován obdobně jako státní zaměstnanci skupiny I., ač se mu nedostávalo pro tuto skupinu zákonem požadovaného úplného vysokoškolského vzdělání. Propůjčení takové výhody vyžadovalo by jasný a určitý projev vůle se strany zaměstnavatele, který však zjištěn nebyl, a odvolací soud správně doličil, že ani z obsahu smlouvy nelze takovou vůli žalovaného státu ve smyslu § 863 obč. zák. dovoditi, třebaš v ní žalobce byl určen i pro t. zv. vyšší revisní práce, ježto se mu za ně dostalo smluvných vyšších služebních požitků. Nemohlo-li však žalobci býti přiznáno postavení obdobné postavení pragmatikálních státních úředníků skupiny A, získávajících podle § 4 platového zákona služební třídu I., přijal správně napadený rozsudek za základnu pro převod žalobce do nových služebních požitků jeho skutečný poslední služební plat 28.800 Kč, a, ježto bylo zjištěno, že se téměř rovnal platu pragma-

tikálního zaměstnance skupiny C, VI. hodnostní třídy 4 stupně, ve výši 29.035 Kč 20 h a podle služební smlouvy (odst. 3) bylo změnu služebního platu žalobcova provést obdobnou úměrou, nepochybil odvolací soud, když úměrou propočítal nové požitky žalobcovy, tak, jak se stalo v napadeném rozsudku.

Názoru dovolatelovu, že jeho nárok na přednostenský přídavek jest odůvodněn doslovem a smyslem služební smlouvy, nelze přisvědčiti, poněvadž ve smlouvě o zvláštním přednostenském přídavku není vůbec řeč, ač o jiných vedlejších platech a přídavcích, o dietách, revisním příplatku, o poplatcích ze smlouvy má podrobná ustanovení. Ani okolnost, že jiní přednostové revisních komisí přednostenský přídavek dostávali, nemá podstatného významu pro souzenou věc, poněvadž služební poměr žalobcův — jako smluvního úředníka — a z něho plynoucí práva a nároky, jest posuzovati jen podle jeho služební smlouvy, kterou však žalobci nebyla přiznána naprostá parita ve služebních požitcích s pragmatikálními státními zaměstnanci tehdejší skupiny A, jak bylo již doloženo, a žalobce neprávem odůvodňuje touto paritou (rovnocenností) se státními pragmatikálními úředníky též svůj nárok na mimořádné odměny pro rok 1924 a 1925 podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a n., jímž byla vláda zmocněna k výplatě těchto odměn státním a některým jiným zaměstnancům a provedení rozdělení odměn ponecháno vládě (§ 1 čís. 2 uv. zák.). Odměny tyto nejsou podle své povahy součástí požitků služebních, nýbrž zvláštní mimořádnou podporou, na niž státní zaměstnanci neměli právního nároku. Byl-li dotčený zákon proveden pro zaměstnance, podřízené ministerstvu financí, zvláštními pravidly a vysvětlivkami, posuzovaly správně nižší soudy podle nich nárok žalobcův a z odstavce IV. pravidel bezvadně dovodily, že žalobci jako smluvnímu úředníku nemohl nikdy vzejíti nárok na odměnu stejnou s pragmatikálními úředníky skupiny A nebo B ve smyslu odst. I pravidel, nýbrž v nejpříznivějším případě jen na odměnu podle odst. III. pravidel, jež měla býti určena $\frac{2}{3}$ ze 20% místního přídavku a byla omezena jen na takové smluvní zaměstnance, kteří byli smlouvou co do výše požitků vůbec a místního přídavku zvláště výslovně na roveň postaveni úředníkům pragmatikálním. Nižší soudy též správně rozpoznaly, že žalobci tato výhoda výslovně smlouvou přiznána nebyla a jest souhlasiti i s právním jejich závěrem, že žalobci podle prováděcích pravidel ministerstva financí nárok na mimořádnou odměnu vůbec nepřislušel, ježto jeho služební plat byl ve smlouvě stanoven jednotně na 28.800 Kč. Byla tedy věc s právního hlediska posuzena odvolacím soudem bezvadně a dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněn.

Čís. 9210.

Okolnost, že motorové kolo bylo odevzdáno bez certifikátu, není o sobě rozhodující pro otázku bezelstnosti nabyvatele (§ 368 obč. zák.). K bezelstnosti nabyvatele nelze přihlídnouti, stalo-li se odevzdání věci